

Djevojka od zlata Arnela Husić

04/05/2010 09:04 by Administrator

Već nekoliko godina živim u ubjeđenju kako je ovo njena godina, ali me vrijeme i događaji demantiraju. Godinama pratim njene rezultate i uspjehe. A, nikako da se sretremo. Ćekam da bude sportista godine, u izboru Bosanske pošte, pa da i tu formalnost obavimo. Treneri i poznavatelji karate vještine za nju imaju samo riječi hvale; borac bez presedana, djevojka sa željeznom voljom, karakterom, karate djevojka zlata vrijedna. Ma, kakvo zlato, ona je dijamant iz Helsingborga, koja je dobila mjesto u sportskom muzeju u svom gradu koji ju je birao i za sportistu godine...

Mlada Banjalujanica u Åvedsku je stigla 1993. godine, a dvije godine kasnije počela da trenira karate. U toku ovih 15 godina, kako trenira karate, osvojila je preko stotinu pedeset medalja, tako da joj je vlastiti stan postao premal za sve pehare i medalje, pa je mama preuzela brigu oko njihovog smještaja.

Braneći boje Åvedske boravila je u Holandiji, Danskoj, Poljskoj, Njemačkoj, na Kipru... U Finskoj je 2002. godine u takmičenju u juniorskoj konkurenciji osvojila zlatnu medalju, godinama bila u Åvedskoj najbolja u katama, najbolji borac... Pratili su je povrede, mnogi su joj predviđali kraj karijere, a ona se vraćala i pobjeđivala. Prije nekoliko dana na Evropskom prvenstvu koje je održano u Bochumu, u Njemačkoj, osvojila je zlato. Prošle godine je stala nakon osvojenog srebra jer je osjetila bol u koljenu i nije htjela rizikovati. Jo jednom je dokazala da ima željeznu volju i uspješno se vratila nakon povreda i to ponosno; ponovo sa zlatom. Bravo, Arnela! Ć prenosim joj telefonom iskrene Ćestitke zemljaka.

Ć Hvala na Ćestitkama. Teško je shvatiti da sam opet uspjela osvojiti zlato i postati evropska prvakinja. Evropsko prvenstvo u shotokanu, kao što znate, održano je krajem marta u Bochumu, u Njemačkoj. Imala sam pet borbi. Prvo sam srela jednu Engleskinju, zatim Italijanku, pa Ćehinju. Dok smo se borile, udarila sam je u stomak, te je izgubila dah i nije mogla doći sebi za nekoliko minuta. Pomičljala sam i na diskvalifikaciju od strane sudija, ali oni su odlučili da je udarac bio tako perfektan i u pravom trenutku, te su me odmah proglasili pobjednicom pošto ona nije Ćtitila tijelo. Sa predstavnicom Srbije borila sam se u polufinalu, a u finalu sa predstavnicom Maarske. Nije prošla minuta poslije polufinala, tako da sam se gotovo bez minute morala boriti protiv predstavnice Maarske, od koje sam na ranijim evropskim i svjetskim prvenstvima gubila tri puta. Nisam joj dopustila da vidi da sam umorna. Borila sam se svom snagom da pobijedim i uspjela.Ć

Sve to u jednom danu?

Ć Ujutro u osam sati okupili smo se u toj dvorani. U devet je trebalo da počnu takmičenja. Sve se odrazilo sa programom gimnastikara i drugim sadržajima. Prema programu, finale je trebalo biti u pet sati popodne i umjesto da odem u hotel, i odmorim se, ja sam ostala u dvorani da pratim takmičenja. Tek u pola deset navee bilo je polufinale i bez imalo pauze finale. Kada se sve završilo bilo je jedanaest, pola dvanaest noću kada su svirali Åvedsku himnu i uručili mi medalju. Prvo što mi je trener iz reprezentacije rekao, uz Ćestitke, je da se okrenem i pogledam u veliki televizor i da uživam, jer je tu pisalo da sam prvakinja Evrope.Ć

Kakav je to osjećaj?

Ć Predivan! Ne može se opisati, mada sam ja malo toga upamtila, jer nisam navikla biti budna u to vrijeme. U te sate ja obično spavam.Ć

A da je svirana bosanska himna?

Ć Da ti pravo kažem razmičljala sam nekada i o tome. Ćest je to i ponos, ali je niz okolnosti učinio da sam u Åvedskoj i da nastupam za Åvedsku reprezentaciju. Veliki dio mene pripada Bosni. Tamo su moji koirjeni, a Bosni se uvijek rado vraćam, mada nisam bila već nekoliko godina. Imam u planu ići iduće godine.Ć

Ove 2010. sve je dobro krenulo?

Ć Da kucem u drvo! Počelo je dobro, a nadam se da će tako i nastaviti. Ne volim se podsjećati epizode iz Beograda i svih povreda, ali i to je dio karijere. Na Evropskom prvenstvu, koje se održavalo u Beogradu, prije dvije godine, dogodilo mi se ono najgore što se jednom sportisti može dogoditi. U borbi za finale povrijedila sam koljeno. Htjela sam udariti protivnicu, ali se noga sama od sebe povila, pukla. Misli sam da tada niko nije bio nesretniji od

mene. Došla sam kući sa takama. Uslijedila je operacija. Poslije operacije i treniranja bila sam pozvana na Evropsko prvenstvo u London, prošle godine. Ko se mogao nadati uspjehu? Osvojila sam srebrnu medalju i mojoj sreći nije bilo kraja. Stala sam nakon osvojenog srebra jer sam počela osjećati bol u nozi i nisam htjela više rizikovati. Poslije toga sam nastavila trenirati i evo - tu sam - gdje sam.

Ovo ti je drugo evropsko zlato. Koja ti je medalja draga?

Ne mogu se odlučiti koja mi je od evropskih zlatnih medalja draga, jer sve imaju veliko značenje u mom životu. Osjećaj je neopisiv. Znam da sam se ovako osjećala kad sam prvi put pobijedila, kada mi je bilo 18 godina. Još uvijek sam bila junior, ali sam pobijedila na evropskom prvenstvu za seniore. Ovo mi je osma evropska medalja.

A ta dalje, Arnela? Treniraš, radiš, putuješ! Hoće li biti slavlja u Helsingborgu, jer nije mala stvar biti prvak Evrope?

Pa, biće fešte. Prvo s rajom, pa s familijom - mamom, tatom, bratom, snahom, tetkom... Radim, treniram. Dobila sam sedam slobodnih dana od karatea, ali ne mirujem. Dišem tegove, hladim se jer, mi je koljeno bilo malo nateklo. Inače, moj ritam života neće se mijenjati. Predstoje takmičenja, dosta treninga preko ljeta, a cilj mi je da iduće godine odbranim ovu titulu.

Nije se povalila, ali smo zabilježili da joj je u tri navrata u finalu za dlaku izmicao najntrofej najboljeg sportiste među Bosancima i Hercegovcima u Skandinaviji. Možda se četvrti put posrećić!

Izvor vijesti: Bosanska posta